

KALÁSZ ISTVÁN

Megállók és szívek

Tíz órára értem haza, félórával később, mint ígértem, délelőtt volt, vasárnap. Ágnes azt mondta, vártalak, a reggeli az asztalon, mennem kell. Mennie kell, szombaton jön. Este, délután megint. Nem tudja, majd... jövök.

Kint fúj a szél, sütött a nap, az égen pirinyó, fekete felhők rohantak, Ágnes az előszobában állt, megöleltem, mondtam, sajnálom, hogy oda a közös vasárnap, de át kellett mennem. G. lázas lett, és azt mondta az orvos, hogy napjai vannak hátra. Vittem neki vizet, cigarettát. Írt mailt, ezeket kérte. Ágnes erre azt akarta tudni, hogy G. barátnője hol a francban van. Ilyenkor. Mit csinál az a szőke szépség? Mondtam, hogy ott volt, valamit fordítania kellett vagy antológiát szerkeszt? Nem tudom. De még így is jobb, ha van ott valaki, hogy G. nincs egyedül. Azzal az öreg macskával. A lakásban. G. már hetek, mondta Ágnes, igen, hetek óta csakis hal-dok-lik, ugráltat, te meg minden vasárnap rohansz hozzá, viszel vizet, narancslevet. Kenyeret. Meg bort is. Miért nem megy G. vissza a kórházba? Ott kapna enni. És tiszta ágyat, vizet. Cigarettát azt nem, mondtam halkán, pizzát sem kapna, G. beteg, de jól akar élni. Ágnes hallgatott.

Ülj le, mondtam, igyunk még egy kávét, ne rohanj el így. És Ágnes maradt. Ültünk a konyhában, az ablakon besütött az őszi nap, Ágnes mondta, hogy a fia elköltözik valami lányhoz. Csoporttársához. Együtt fognak élni. Akkor szabad lesz a hátsó szoba. És igen, tudja ő, hogy sötét, hogy szűk az a hely, de akkor is... Az a szoba fent van a hegyen. Jó a levegő. Csönd van. Kert van, terasz.

Hallgattam. Az a hátsó szoba szűk volt, sötét, rossz szagú, Ágnes fia, ki tudja, mit művelt benne. Ágy sem volt, csak keskeny heverő, tákolt íróasztal. A falon térképek. Amerikáról. Los Angelesről. Ahol a fiú apja élt. Ágnes azt kérdezte, hogy nem lenne jobb ott, nála élni? Még a kocsma is jobb a környékemen, te magad mondtad, nézett rám. Nem olyan koszosak, mint ezek feléd. Ágnesnek igaza volt. Koszos környéken éltem. Romos házak között. Keskeny utcákon kellett mennem. Mindig imbolygott egy hajléktalan az ember előtt. A bolt előtt itták a sört. Egy döglött galamb napokig feküdt a járdán. Ágnes várt, végül azt mondta, el kell dönteni a dolgokat, felállt, megcsókolt, elment.

Kint sütött a nap. A kis fekete felhők egyre rohantak keletnek, és ekkor megszólalt a telefon. G. hívott, kérlek, mondta, gyere át. Nevettem, már megint? Mít felejtettél el? G. azt mondta, ha a barátja vagyok, megyek. Kérdés nélkül. Mert ilyen a barát. Jön. Hallgattam, aztán mentem. Ezúttal gyalog, nem busszal. A H. utcán, az R. térig, nem volt kedvem buszra szállni. Lassan akartam haladni. Átmentem a téren, a nap tűzött, a szél enyhült, leültem egy padra. A templommal szemben. Egyszer régen ültünk ezen a padon Ágnessel. Valami miatt veszekedtünk. En azt üvöltöttem, nem megyünk innen, addig beszélünk itt, amíg megoldást találunk. És megbékéltünk. Min veszekedtünk akkor? Nem tudtam. Azt sem tudtam, ez jó vagy rossz jel, hogy a veszekedésre igen, arra, hogy Ágnes sírt, igen, de a veszekedés okára nem emlékeztem. Dél lett, harangozni kezdett a torony, mentem tovább, átvágtam a pályaudvar mögötti üres parkolón.

G. még nálam is rosszabb környéken élt, égett kukák álltak a házak előtt, már nappal is bogarak futottak a járdán. Hogy lehet egy ilyen házban élni, mondta egyszer Ágnes. Erre mondtam én akkor, hogy G. nem a gazdagsággal foglalkozik, ő szegényekről ír tanulmányokat. G. nem hajbókol senkinek. Ezért sikertelen. Ezért...

Ágnes azt mondta, ez hülyeség, az ember lakhat villában a dombon, elmehet a tengerhez, lehet jó autója, ehét étteremben, lehet államtitkár haverja, és mégis érti a dolgokat. Így mondta: érti a lenti dolgokat.

Bementem a sötét házba, felmentem a lépcsőn. Fialat lány jött szembe, megállt, kérdezte, hogy van a barátom. Mondtam, nem jól. A lány sóhajtott, átölelt, ezt az ölelést küldöm, adja át neki, mondta, majd leszaladt a lépcsőn. Arra gondoltam, hogy ez a G. milyen mázlista, hogy ilyen kedves, szép lány lakik vele egy házban.

A szőke nő ajtót nyitott, nem mosolygott, gyere csak, intett, nézd meg, mit művelt. A barátod, ez a drága jó ember. Nézd csak. A macska a fürdőszobában feküdt. A kövön, sárga tócsában. Megmérgezte, mondta a nő, miután elmentél, adott neki valamit, a macska okádott, bevonzolta magát ide, hörgött, vergődött. Fél órája döglött meg. Szívós állat volt. Mi legyen? G. kiabált ki ekkor a szobából, egy ilyen öreg macska senkinek sem kell. Az utcán verték volna agyon. Mondtam, hogy kerestem volna helyet a macskájának, és azért, mert ő hetek óta szenved, nem tehet ilyet, ez a macska, üvöltöttem, ez a macska élhetett volna. MÉG ÉLT VOLNA. G. kiabálta, hogy menjek be hozzá, ne így beszéljünk. A szőke nő fintorgott, elfogyott a morfium, az orvos nem ad többet. G. összeveszett vele telefonon, elküldte a francba, lehülyézte, pénzéhesnek nevezte, az or-

vos erre azt mondta, addig nem jön, amíg G. bocsánatot kér. De ő persze nem és nem. Mindig ilyen konok volt? Mosolyogtam, legyintettem.

Nem akarom, kiabált G. a szobából, hogy a macskám szenvedjen utánam, itt tekergett az utcán. Sebes volt a háta. Befogadtam, ettettem. Önző vagyok? Mit sutyorogtok ti ketten? A macskát meg vidd innen, nem akarom látni. Mondtam, hogy elviszem a macskát, eltemetem. Még nem tudom, hol, de ez a macska sokat ült az ölemben, jó macska volt, nem karmolt. És, üvöltöttem G.-nek, mi vagy te, hogy veled kell halni? Irigyled mástól az életet? G. azt kiabálta vissza, hogy semmit sem tudok a betegségről. Mit tudsz te a fájdalomról? Te jókat alszol, tudsz fürödni, moziba menni, a nőddel ágyba mész. A szőke nő nevetett, mondta, hoz egy dobozt, beletesszük a macskát, vihetem. Csönd lett, aztán G. hívott, menjek be hozzá. Nem mentem. Vasárnap van, másodszor jöttem át hozzád, élni akarok, Ágnes üdvözl, hazudtam, de ma már nem akarlak látni. Viszem a macskádat, eltemetem, te pedig... A szőke nő azt mondta, menjek, ne idegesítsem fel a beteget, rosszabb lesz, G. ilyenkor üvölt, hogy igazságtalan, hogy itt fekszik az ágyban, hogy neki kell meghalnia, várni a halált a tablettákkal, ő még nem élt eleget, ő el akar utazni a tengerhez, hegyet sem mászott még, soha. Na! És G. azt üvöltötte utánam, ha meghal, minden másképpen lesz. Minden. Csak ezt te nem tudod. A lépcsőházban ott ült a lány. Leültem mellé a lépcsőre, mondtam, hogy G. macskáját viszem, el kell temetni, megdöglött, és G. el akar utazni, hegyet akar mászni, a francba, mi van ezzel az emberrel. Miért bánt mindenkit? A lány azt mondta, G. beteg, boldogtalan, ő segítene, de G. kidobta, takarodj, üvöltötte, keress más férfit magadnak. G. két éve költözött ide, ő egy emelettel feljebb lakik, igen, olyan jól indult a kapcsolatuk, három hónapig voltak együtt, úgy volt, hogy elutaznak nyaralni, aztán G. beteg lett, lázas, lefogyott, őt elküldte, és jött ez a szőke nő, azt mondta, hogy ápolni fogja, de nem tett semmit, az a nő soha nem tesz semmit, csak ül, telefonál, nem takarít, néha főz teát, őt nem engedi be a lakásba, a macskát utálta, a macska feljárt hozzá, ez is baj volt. G. kiabált, G. mindig sokat kiabál, ő hallja a fenti szobájában, ez egy ilyen ház, hallani, ha valamelyik lakásban kiabálnak, ha nevetnek, ha tévét néznek. Még G. mondta, amikor egészséges volt, hogy szép, ha hallani az életet.

Hazafelé átmentem a parkon, mentem a templom előtt. Gyerekek, öregek álltak a buszmegállóban, eljátszottam magamban azzal, hogy ki hal meg ezek közül legelőbb, aztán arra gondoltam, felmegyek Ágneshez, fel a hegyre, csöndes utcákat akartam, fák között akartam lenni, tiszta levegőre vágytam, igen, ma éjjel nála alszom a sötét szobában, ma éjjel nem maradok egyedül, majd hajnalban visszajövök. Le a városba. Ekkor szólalt

meg a telefon, G. hívott. Azt mondta, hogy ne haragudjak, hülye volt, G. köhögött, a barátod vagyok, mondta, és bosszantja, hogy azzal a lánnyal vagyok, Ágnes törtető némbér, gyere vissza, iszunk bort, olyan régen beszélgettünk. Mondtam, hogy harmadszor nem megyek. Majd. A jövő héten. Valamikor.

És kinyomtam a telefont.

G. két órával később halt meg. Elővette a rejtett morfiumot. Akkor állhatott meg a szíve, amikor Ágnessel ültem a teraszon, bort ittunk, a lenti kertben, a bokrok között rigó ugrált, mi arról beszélgettünk, hogy eltemetjük a telek végében G. macskáját, és Ágnes azt mondta, megérti, hogy G. megölte az állatot, hogy nem akart fájdalmat hagyni maga mögött, és a jövő héten eljön velem G.-hez. Aztán arról beszélgettünk, hogy nem fogok a hátsó szobában lakni, ott sötét van, hideg, és sok dolgot kell még tisztáznunk egymással, de együtt maradhatunk, ha bírjuk tovább így. Ezt.

Kun Péter: Magunk mögött hagyva